

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ

CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH

núm. 27, pis 2.^{on}

BARCELONA.

PERIÒDIC SATÍRIC, HUMORÍSTIC, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA
cada trimestre

ESPANYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTORICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LA FELICITAT.

Aspiració vaga, sense forma, sense cos: impalpable com un olor, inesplicable com un misteri..... ¿qu' es la felicitat?

Tothom la sent, tothom la desitja, la busca tothom y ningú la troba.

Per l' ambició es la cima de una montanya: plé de fadich la puja, cansat hi arriba y al serhi á dalt un' altra cima se li presenta, alta com la primera. Darrera d' aquesta 'n trobará un' altra, y aixis sempre: primer se l' hi acabarà la vida que las cimas.

La felicitat diuen que no existeix; y no obstant es un fantasma que viurá tan com l' humanitat. Mentres lo cos humá, ferit per la llum, projecti una sombra, existirá del mateix modo, ferida per la llum misteriosa del anima, la sombra de la felicitat. Caminará sempre al davant nostre: correrá quan corrém; s' aturarà al aturarnos; pero may s' incorporará ab nosaltres.

¿Volen veure 'l mèu *tuti li mundi*?

Apliquin la vista al cristall y veurán un carrer aristocràtic, y en aquest carrer la fatxada de un palau, y en lo palau una finestra, y á través de la finestra artísticament treballada, un sostre tatxonat d' or, parets plenas de quadros magnífichs, cortinatjes de seda y puntas, mobles admirables.

Arreconat á la paret del davant un pobre assegut á terra rosega plé d' afany un crostó de pa sech, producte de la capta. Es tant lo gust ab que se 'l menja que fins hi sua. ¿Es felis? Ni 'ls mils. Ha vist per la tentadora finestra las riquesas del palau, y l' enveja l' hi enterbola la mirada. ¡Ab quin gust seuria en una d' aquellas tovas butacas, en lloch d' escalfar la freda acerat....

Vostés dirán: si jo fos tant pobre tampoch fora felis: pero mirin: embolicat ab una suntuosa bata, ab un casquet brodat d' or al cap, surt per la finestra l' amo del espléndit edifici. ¿Per qui es la primera mirada? Es pèl pobre de la paret del davant, ó millor dit es per aquell crostó de pa qu' espatega al contacte d' aquellas dents famélicas.

—¡Ahl exclama 'l senyor: si jo tingués la gana y la salut d' aquell mestre, donaria tota ma fortuna.

Segon quadro:

Aquí 's tracta de una conversa. Los interlocutors son dos senyoras, antigas amigas de colégi, totas dugas ben casadas. L' una ensenya un ventre abultat; l' altre está natural.

—¿Com Elvira!... l' hi diu aquesta: ¿es ja la quarta?

—No, filla: la quinta.

—¡Ditxosa tú!...

—No: més felis tú que no tenintne no tens disgustos. Quan l' un t' está bó, l' altre t' cau malat: aquest arriba á punt de morir-se't, y tú que 'ls estimas, com que son entranyas del teu cor, ploras, te consoms, sufreixes y t' mors ab ells..... No 'n demanis Conxita, no 'n demanis.....

—¡Ahl! ¿Y que me 'n dius de una casa trista, sola, quieta, sense 'l crit de un d' aquests àngels de Déu que

l' animi? ¿Qué me 'n dius de un espòs que porta 'l fastidi á la casa?... ¡Ay Elvira! ¡Qui sigués com tú!... Fins ab las tévas penas fora felis!...

Aquí 'n tenen dos y cap d' ellas felis l' una perque 'n té; y l' altre perque n' hi faltan.

Quadro tercer:

Mirin, aquí passa un escriptor.

¿No saben qu' es un escriptor aquí á Espanya?...

Es en Robert Robet, es l' Alcántara; un home que 's mata treballant, que tè de viure en un perpetuo desordre, que apenas se guanya las caixaladas...

Mirinlo: begut de gallas, groch, reflexant en la cara las malas digestions ó l' afecció en lo fetje, ó l' aneurisma en lo cor. Es una victima del treball, que destila such de cervell y s' asseca. ¿Es felis? la seva cara ho diu.

Mirin en cambi: aquí tenen á D. Mariano; un botiguer: venia y guanyava, guanyava y retenia. De la roba vá ferse'n casas, camps, vinyas, hisendas... ¡S' ha retirat! ¡Oh que felis! Si senyor: la felicitat l' hi surt pèls poros: está grás, roig; no tè més que alguns cabells blancs; ¿pero aixó que significa? Dorm fins á las onze; tè un gran cuyner y un gran apetit ¿qué l' hi falta?

Mirin: are passen pèl mateix carrer: lo comerciant per un costat y l' escriptor per un altre. Tot d' un plegat vacilan com si un mal ayre 'ls ferís de un mateix cop; l' escriptor cau en terra portantse las mans al pit; lo comerciant hi cau ab los brassos estirats, los ulls fora del cap, la boca torta.

Al escriptor se li ha romput un aneurisma; lo botiguer ha arplegat una feridura de plé á plé.

Tos dos buscavan la felicitat: tots dos la tenen.

Quadro quart:

Som al pati de un quartel: hi ha un batalló format; un general l' inspecciona.

Comensin pel cap de vall del'rengle, agafin al primer soldat y preguntin:

—Soldat ¿ets felis?

—No, dirá.

—¿Quan ne serás?

—Quan me donguin los galons de cabo.

Anéu al cabo:—¿Ets felis?...—No, dirá, vull ser sargento.

—¿Ets felis sargento?...—No, vull ser oficial.

—¿Ets felis oficial?...—No, vull ser coronel.

—¿Ets felis coronel?...—No, vull ser brigadier....

Anéu al mateix general que revista al batalló, plé d' entorxats, plé de créus, montant un magnífich caball, y diguéli:

—Vosté sí, que será felis.

—No 'u cregui 'us contestará: tinch quinze feridas y trent' anys de massa!...

—¿Rés més que aixó?

—Y un president del govern, que havia sigut alferez quan yo era ja coronel, y que 'm fá més nosa que 'ls anys y que las feridas.

Prou quadros: tanquem lo *tuti li mundi*, y filosofem.

¿Qu' es la felicitat?...

Jo crech qu' es la falta de sensibilitat, la falta de aspiracions, la mort de l' anima.

¿Es felis, per ventura, la devota que créu y resa del demati al vespre, que á la nit somia' ab los angels, que dejuna y vá á missa; que 's mortifica y espera? No, ella adhuc sense combats, no es felis perque també ambiciona: ambiciona las somiadas ditxas de l' altra vida.

La felicitat es la tortura del home y es la seva vida: es l' esperó que 'l punxa y fá caminarlo: per l' humanitat es l' impuls del progrés; per l' home es una decepció continua.

Jo no més hi sigut felis un dia: un dia que tenint un gran artista al meu costat, al veure á n' en Toni Grice fent ganyotas al Circo eqüestre, vá dirme: donaria la mèva veu per saber fer lo que fá aquest home.

¡Aquesta sortida francament vá ferme felis!

T. DEL O.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Senyora Tessero, Sr. Morelli, Sr. Pasta, y vosté simpàtic Seraffini, y vosté inimitable Privato, y vosté afectuosíssim Garzès, ja se qu' están á punt de marxa, ja se que han tancat la roba als baguls, ja se que se 'n van; pero si no 'ls dich res més sino que desitjo que tornin; que tornin si y que trobin millor fortuna qu' are, més entradas qu' are y 'ls mateixos aplausos de sempre; si no 'ls hi dich res més que «Adéu, adéu: jo 'm recordaré sempre de vostés», si no m' ocupo de las obras que han posat últimament, dispensin.

Sí, haurán de dispensarme: los elogis que tenia horronejats se 'ls n' ha endut l' ayguat de Murcia; y sobre del llot y de l' arena d' aquella terrible devastació, hi ha brotat una flor que á mi m' atmira y 'm cautiva, la flor de la caritat.

¡Ahl! ¡Cóm han cambiat los temps! Avants aquesta flor creixia com un llecsó en las parets mitj esquerdas de las iglesias: avuy ¡oh! avuy brota dintre dels teatros, com una flor d' ivernadero.

¡Benehida siga sempre!..

Entre aquell capellá que mirant no més que pèls morts de l' inundació, promet dir missas per tots, y 'ls empressaris de teatros, que mirant no més que pèls vius, pero desgraciats, s' afanyan, á una indicació de la premsa, per fer grans funcions á fi de treure de la butxaca 'ls quartos del públic y donarlos á las victimas de l' inundació, jo hi veig sempre la caritat.

Ab lo capellá la contemplo en forma de dona vella y ab sabatas de simolsa: ab l' empressari hi veig la dama enguantada, perfumada, vestida á la moda, plena de joyas, gosant y ribent; pero sembrant lo bé.

Jo no se perque la caritat per alguns tè de ser adusta y arrugada.

Vinga de ahont vinga, jo l' abraço ab tota l' anima.

La caritat vestida á la moda per are se 'n dú la palma.

Jo l'hi vista al Circo eqüestre y dilluns la vaig veure al Teatro de Novedats. Los fills de Murcia y Almeria van recullir la safata d' aquestos teatros. Unas quantas gotas del desbordament de la caritat, que ha de neutralisar los efectes del desbordament de las ayguas.

La premsa, lo dilluns mateix vá celebrar lo primer benefici de la llarga série que l'hi han promés tots los empresaris dels nostres teatros. La funció vá darse en lo Liceo. A la porta davant de la safata, dos noyas que estudian, simpáticas y qu' en la recaptá dels estudiants van ser verdaderas heroínas. En lo vestibul la sempre aplaudida banda d' inginyers. En l'escena la companyia dramática del Sr. de Alba treballant de franch y captantse grans aplausos; després l'artista negre senyor Brindis que no té rival en lo violi; magníficas poesias del ja citat Sr. de Alba rebudas ab molta simpatia; l'artista Alarcon que ab cinch minuts pinta un quadro y 'l cos de ball.

Vels' hi aquí una funció complerta y agradable. Tots treballaren de franch: l'orquestra cobrà; pero prometent que la próxima funció lírica que ha de dar la premsa en lo mateix teatro, cedirá lo que li corresponga als inundats.

La part del teatro destinada al públich, bastant favorecida; are en quan á aquells sillons ab aquells clauhets que tenen cabota de porcelana, es á dir la part dels propietaris, casi buida.

¡Ay Senyor! ¡La safata ho explica tot! Temen més las safatas que un pagés las pedregadas, y que 'ls murcians lo riu Segura. Son una gent que si 'u fan sempre aixís no 's tornarán may pobres.

A pesar de tot, varen ferse 280 duros, dels quals se 'n han de treure per alguns gastets de la funció.

Després del Liceo entra 'l gimnassi y academia d' esgrima dels Srs. Solé y Bea (Montjuich del Carme—3).

Aquests alumnos, quan vostés llegeixin aquestas ratlles, ja haurán donat una funció en lo Circo eqüestre de la Plassa de Catalunya. Los professors s' encarregan del gasto, y 'ls pobres inundats dels beneficis.

Ja 'u deya un meu amic: la gent de forsa y bon punyo, son bona gent.

Avuy divendres dos funcions: Una per la societat *Latorre* en lo Principal: estreno, de la companyia dramática de 'n Zamora (qu' entre paréntesis se disposa ademés á donar un benefici pèl seu compte). Desempenyo de *La Payesa de Sarriá* del pobre Eguilaz, y ademés un concert de l' Esmeraldina Cervantes, l' inimitable arpista; y algunas pessas de la banda de inginyers.

Al popular teatro del Odeon un altre benefici: funció dramática; la acreditada societat coral *«La Perla de la Barceloneta»* cantarà dos coros; y en Canonje, 'l popular Canonje, farà jochs de mans.

Dissapte festa. Es Tot Sants. ¡Qu' explotin lo Tenorio 'ls pobres empresaris!...

En cambi 'l diumenje s' aprofita 'l dia. A las nou del demati *Gran concert de todas las sociedades corals euterpenses* en lo Bon Retiro. ¡Cinchcents coristas! ¡Cinchcents deixebles del immortal Clavé! ¡Cinchcents obrers del art y del treball! La banda de artilleria de més á més. ¡Oh! ¡No 'ls faltarà públich!

A la tarde, nova funció en lo mateix Bon Retiro. Obra *«La flor de la montanya»*. De més á més alguna altra cosa.

A la mateixa tarde ¡gran funció en la Plassa de Toros! Elevació de una persona que té reputació europea, en un globo areostático. La meytat dels productos á la premsa.

Dilluns, dia dels morts, que continuhin fent lo Tenorio pèl seu compte; pero 'l dimars veurán compareixe 'l teatro Romea sempre favorecut del públich y aquell dia plé de gom á gom.

Figürinse: una pessa catalana y una de castellana: concert de bandurrias y guitarras: cant per dugas aplaudidas senyoretas ab acompanyament de piano pèl senyor Rodoreda, y últimament Jochs de mans, los millors del repertori, pèl popular Canonje.

Dimecres, dia cinch: lo petit teatro de Jovellanos demostrará que en qüestions de caritat, mentres hi haja bon cor, lo mateix son los grans que 'ls petits. Ja veurán lo programa en los periódichs.

Pèl dijous, dia sis, se combinará alguna cosa; y arribarem al divendres, y ja 'ls ho explicaré en lo próxim número.

Pèl moment puch dirlos que s' organitzarà un gran concert en lo qual hi pendrán part todas las notabilitats de Barcelona: que 's darà una funció á l' Olimpo: que l' Ignaci del Tivoli s' ha ofert en tot y per tot, ell, los seus teatros y las sévas companyias: que á Gracia hi haurá també la séva corresponent funció: que en Canonje donará una vetllada en lo Foment de la Producció espanyola: que las societats humorísticas *«L' Ara-*

nya» y *«L' niu guerrero»* reunidas ne farán una de las sévas; que el coro *Barcino* de 'n Bartumèus també 's deixarà sentir: que 'l *Colegi mercantil* de 'n Dey ha quedat compromés: que 'ls sarauhistas de Barcelona 's preparan per donar un ball espléndit; que la societat *Romea* y altres no quedarán endarreridas; que fins hi haurá potser corrida de novillos pèls joves del Circo eqüestre; y que al últim de tot tancarà la llista una funció originalísima donada en lo Liceo, que deixant un bon recort en tothom, demostrará tot lo que pot fer la premsa unida en un pensament tant loable y generós com es la caritat!

Ja tindrem temps de parlarne. Per are conténtinse ab lo que hém dit, y má á la butxaca.

Per vostés la diversió: los diners pèls de Murcia, Orihuela, Lorca y Almeria: per tots la satisfacció que dona un poble generós despertant al crit de la caritat.

Tots aquestos son los fruits de la caritat feta á la moderna. No hi fá res que estant gojosa 'ls desparrami, mentres los donga.

¡Tant debò qu' ella encomani 'l goig y la alegría als que han de recullirlos!

N. N. N.

LA LLUM Y 'L PAPALLÓ.

(LLEGIT EN L' INAUGURACIÓ DEL ATENEO LIBRE DE TARRASSA.)

FABULETA.

A mon bon amich en Juan Borrell.

Cuidantse sols de sa tasca,
una llum de gás cremava,
ignorant volatejjava
en torn d' ella un papalló;
lo qui, veyéntia atareada,
'nemorat de sa bellesa,
creyentho fácil empresa,
atrevit, féuli un petó.

La llum, al sentir la besan,
com noya que 's ruborisa,
queda soptada é indecisa,
com si hagués perdut l' esment;
lo que notat per l' insecte
féu, que d' una revolada,
'nés á darli altre besada,
sens quedar encar content.

Y al probar per tersa volta
sort que tant bè l' hi sortia,
la llum, que ja vist l' havia
y venjarse habia jurat,
deixá d' intenció besarse
á estil d' impúdica dama,
y aixamplant de cop sa flama,
lo deixá carbonisat.

Lo qual clarament demostra,
per bé de l' inesperienza,
que qualsevol imprudencia
fins la vida 'ns pot costar,
y que 'l ser que no domini
sas passions y ab seny no obri,
per mes que salut li sobri,
sempre té un péu al fossar.

JOAQUIN MARINELLO.

ESQUELLOTS.

Demá lo popular semanari *La Campana de Gracia* publicarà lo retrato de D. Josep Maria Muñoz que acaba de donar pèls inundats de Murcia, Alicante y Almeria la enorme suma de més de 60.000 duros en metálich. Creyém que será lo primer periódich que donará á llum en Espanya tan notable personatge.

Barcelona no 's preocupa més que de una cosa; de socorré als inundats de Murcia: aixís, donchs, jo no 'ls parlaré més que de una cosa: dels medis que 's practican per lograr aquest objecte.

Bè pèls estudiants!
Agermanats ab la premsa, la séva qüestació es un modelo de activitat, d' inteligencia y d' acert.
L' espectacle de la juventut, recullint pèls inundats, es un espectacle magnífich.
Tots ells demostran que á més de una carrera litera-

ria, segueixen un 'altra carrera molt honrosa: la carrera del bè.

L' aygua es enemiga declarada de las victimas de Murcia, Lorca, Orihuela y Almeria.

En lo seu pais los inunda.
A Barcelona tracta de privar las qüestacions.
Pero no las ha privadas: contra 'l vici de caure aygua, hi ha pèls estudiants la virtut de mullarse. Sobre tot quan lo vehinat respon; los pobres ab pesas de dos: los més rics ab monedas de plata y or.

Es la pluja de la caritat, es la pluja de las monedas.

Consti que may hi estat tant orgullós com are de perteneixe á la premsa.

Si; l' iniciativa dels socorros als inundats se déu á la premsa.

¡Ah! es que la premsa unida, apreta molt y tréu molt such.

Al cargol no hi han faltat més que dugas roscas: lo *Correu Catalá* y lo *Borinot*.

¡Que Déu los fassa bons!

Escenas conmovedoras han tingut lloch durant las qüestacions.

Dugas noyas á la Rambla de las flors, no tenint cap diner, l' una vá treure's las arrecadas y vá donarlas, y l' altre un anell. Eran dugas fillas de Reus.

A un pobre cego acababan de donarli dos quartos, y vá tirarlos á una de las safatas dels estudiants.

Un comerciant, al rebre la visita de un estudiant, vá entregarli la clau de la caixa, dihentli:

—Prengui lo que vulga.

L' estudiant obria caixa, y ab la delicadesa que valia aquest rasgo de confiança, no tragué més que un duro.

Moltas monedas queyan entre 'l fanch, dintre dels bassals d' aygua. Las criaturas las pescavan tirantlas afanyosas á las safatas. Consti que ni un sol municipal hi havia entre la comitiva.

No hi ha guardia millor que 'ls sentiments nobles de un poble honrat.

Los artistas Soler y Roviroza, Pellicer, Tarascó, Robert, Santafé y Vinyals treballaren gratuitamente en l' arreglo de varios pendons.

La agencia de transports Aixelá (Plaza de Santa Ana) deixá gratuitamente los carros.

Moltas cafés y quincallerias deixaren las safatas.

Las empresas del gas han cedit tot lo fluit que 's consumen en las funciones públicas á benefici dels inundats, organizadas per la premsa.

Los donatius en especie son notables. La major part de la roba que 's dona es nova y bona. ¡No 'ls vindrá poch bè als pobres que s' han quedat no més ab la que portan!

Lo *Feo Malagueno* enviá un cotxe endolat en la comitiva, y no content ab aixó regalá trages. Igual *L' Águila* y casi tots los bazars de Barcelona.

Aquest dia la botiga de 'n Lopez semblava una sucursal de una sabateria de la Tapineria: tot sabatas novas destinadas als inundats.

Moltas sombrerers, entre ells en Lostau y altres, regalán sombreros pèls pobres inundats.

Fins una dona que vén quincalla al carrer del Bisbe, entregá un caball de cartró, dihent:—¡Que jugui algun dels noys infelissos!

No hi ha al mon espectacle més hermós que 'l que dona un pobre, compadeixentse de la desgracia!

Una sola persona 'l Sr. Ribalta entregá en un sol dia 1.000 duros pèls inundats de Murcia, y 1.000 duros més pèls obrers sensa feyna.

¡Viscan los comerciants que fins en la caritat fan operacions per partida doble!...

Lo Banch de Barcelona ha enviat 25.000 pessetas al bisbe de Murcia.

Es molt libre y molt dueny de fer dels seus diners l' us que tinga per convenient.

Peró de segur que tractantse de las pessetas, lo bisbe de Murcia, no dirá *«treyème aixó de casa.»*

Aquesta frase no més s' estila, quan l' invadeixen los inundats.

Entre 'ls braus estudiants s' hi distingian dugas senyoretas, l' una alumna del Institut; l' altra, germana séva, qu' estudia farmacia.

¡Quin modo de comprometre als joves!...

¡Ah! La dona consagrada á la caritat es un ángel.

Lo millor timbre de gloria de Barcelona será 'l de ciutat filantrópica.

Una població castigada per la crisis, que envia alguna cosa de lo poch que l' hi queda á otras poblacions més castigadas encare, es una gran població. La gene-

rositat es la principal noblesa; la caritat la primera virtut.

[Gloria á Barcelona]

EPÍGRAMAS.

No sabent llegir l' Arnall per fer veure que llegia, l' altre dia als dits tenia un diari cap-per-vall. Y adonantse'n en Rivés tot bromejant l' hi vá dir: —Tanoca ¿cóm vols llegir ab lo diari á l' inrevés? L' Arnall ab serenitat diu:—Tanoca ¡patapom!... Llegir com llegueix tothom que ¿vol cap habilitat?

F. Ll. B.

Al teatro aná un pagés y al conserje preguntá: hont s' havia de sentá perque ell no sabia res. Ab un ló molt reverent mirá l' conserje l' papé, y tot serio l' hi digué —Anéu al número cent

M. T.

QUÈNTOS.

Una senyora que 's trobava á fora s' exclamava de un fill que se l'hi havia mort poch mesos endarrera.

—¡Ay senyor! Se n' hi va anar en tres dias... —¿Y donchs que va ser? l'hi preguntava una amiga.

—Lo garrotillo. En aquest moment una vebina, ja vella, intervè en la conversa, dihent:

—Lo mèu, senyora va morir en un moment. —¿De garrotillo també? —No senyora: pitjor: de garrot.

A casa de un espardanyer. Un parroquiá pregunta:

—¿Que tenen cordill? —Si senyor, veji. —Es massa prim. —¿Massa prim aquest cordill? —Es que 'l necessito per penjar-me. —¡Ah! sent aixis ja n' hi daré de més reforsat.

Un militar tenia la mala costum de renegar y ho feya sense donarse'n compte. En una reunió un dia 'ls hi cargolava qu' era un contentó.

La noya de la casa que no tenia més que set anys y jugava ab la nina, l'hi diu:

—D. Rosendo: miri que si la pobra nina 'l sent se tornarà roja.

En lo capsal del llit, lo metje examina á un malalt que tè un floronco en lo costat:

—¡Amigo, diu, tenui lo floronco més cayo que may ha tingut cap home!

Un parent del malalt l' hi fá l' ullet, temeròs de que no l' espanti.

—No, replica 'l metje ab molta flemma, ja sab ell que als malalts jo tinch la bona costum de balagarlos.

Al comensarse una audiencia pública, lo president del tribunal dirigintse al acusat, l' hi diu ab molta solemnitat:

—Acusat, alsèuvos. L' acusat molt tranquil, respon:

—Una pregunta avants, senyor president ¿que ha estat malalt?

—¿Perqué ho pregunta? —Perque 'm sembla que 'l trobo una mica més groch que l' altre vegada que va jutjar-me.

Un sastre cita á un parroquiá perque no 'l pagava. Y l' acreedor, tot mirantse la papeleta, deya:

—Sembla impossible, un home que l' hi fet treballar tant y que 'm tinga tant poca consideració!

Una senyora que ja casi li queyan las dents tenia la mania de dir que tot just havia fet 29 anys.

—Seria fácil, deya un burleta. Aquesta senyora devia neixe 'l dia 29 de febrer, y cada quatre anys dels altres per ella no 'n corra sino un.

Un home molt pulcro y molt calvo al morir va deixar trenta una perrucas.

Aquestas perrucas tenian un mérit: del pel de l' una al altre hi havia un centímetro de diferencia, de modo que si la primera no tenia més que un centímetro, l' última 'n tenia trenta hu.

L' home pulcro se 'n posava una cada dia del més, fentse l' ilusió de que tothom se creya que 'l pel l' hi creixia una mica cada dia.

Una frase:

—L' Angelet es un noy tant prudent, deya una senyora, que no dirá may mal ni de la lluna..... per no comprometre's.

Vaig á esplicarse'n una de bona. Se tracta de averiguar perque 'ls gats quan corren per terrats y teuladas durant las nits d' hivern, miolan de aquella manera tant esgarrifosa.

Es aviat comprés, diu un autor francés. Avants los gats se feyan 'l amor tranquilament y fins ab vèu baixa com los enamorats humans.

Pero un dia mentres la gata, ab lo coll tort, mirava ab ulls enternits al seu amant, passa per la vora d' aquest una rateta; aquest se desvia, agafa á la rata y corra á menjársela en un recó de terrat.

La gata va quedarse tant ressentida, que á fi d' evitar nous percances d' aquest género va posarse á miolar durant tot lo festeig, d' aquest modo las ratas se 'n adonan y no passan.

A un pobre xicot que déu una pila de diners l' hi embargan los mobles y 'l nombran á n' ell mateix depositari.

—En resúmen, diu al aguatzil: aixó voldrá dir que jo no puch treure'n cap á fora.

—Exactament: vosté se 'n guardará. —No 'n treuré cap.

Quan lo tribunal gira l' esquena, agafa una cadira la romp y la tira al escalfa-panxas; després de una cadira una taula; detrás de la taula una calaixera.

Y no va fer més que agafar la cendra; posarla á pilotets pèl pis, y en cada pilot un rétol que deya: «Aixó es una taula..... aixó es una calaixera..... aixó es una cadira»....

Quan hi torná 'l tribunal, digué: —Ja 'u veuhen: no n' ha sortit cap de casa.

—Caritat per un pobre cego! deya un infelis dirigintse á un senyor molt avaro.

—Ay germá, contestava aquest. Si 's tractès de poder vos regalar un ull, vos lo donaria; are un quarto no pot ser.

S' estrenava una comedia dolenta, y un espectador deya:

—Apenas hi sentit res: aquest teatro es sòrt. Resposta de un que ocupava la primera fila: —Ditxòs ell!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Per seguir las tersa quinta la quart-dos de la Pilar hu dos are unas faldillas que fastigueja 'l mirá. si bè que las hu dos quinta casi, casi ja fá un any. Lo tot es cosa que buit no val ni tampoch un ral.

A. T. F.

II.

Ma prima es un bon metall; lo mèu dos fuig com los vents y 'l tot son uns instruments que fan més soroll qu' un mall.

TJA XICH.

ENDEVINALLA.

Me diuhen que corro molt y las camas ningú 'm véu, sigui gran sigui petit jo 'm fico per tot arréu.

UN FEDERAL.

ANAGRAMA.

Un tot, tot me vá donar ne menjo una y era tot, tan y tan, que 'm vá sembla que 'm menjaba un escardot.

XICUS.

QUADRAT NUMÉRICH.

Substituir los pichs ab números que sumats vertical y horizontalment donguin un total de 24.

RAPÉ.

CONVERSA.

—Nena maca, ¿diuhen que 't casas? —Are si que m' agrada ¿que 'n has de fer? —Rés, pero la curiositat..... —Cada dia vens ab novas cansons. —Y no 't casas. —Si, si, y ja te dit y tot lo nom del mèu xicot.

RAPATANI.

TRENCA-CLOSCAS.

Papiol, Ulldecona, Reus, Amposta, Gracia, Rubi Alpens, Ebro, Agramunt, Solsona, Esplugas.

Posar aquets noms en columna de modo que las prime-ras lletras formin lo nom d' un poble de Catalunya.

JUSPITINGLES.

GEROGLIFICH.

Home

Barret

MAJORIPEX.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Capsalera.
- IDEM 2.ª—Sopa.
- ANAGRAMA.—Soci cosi cisó.
- ENDAVINALLA.—Un riu.
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1 2 0 4 6
4 6 1 2 0
2 0 4 6 1
6 1 2 0 4
0 4 6 1 2
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Mataró
Marta
Rata
Ram
Or.
- TRENCA-CLOSCAS.—Diapassion.
- GEROGLIFICH.—La ociositat es la mare de tots los vicis

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINS GUIATS PER LAS CUINERAS.

Gran asurtit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la llibrería de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convenceran que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als correspon-sals s' otorgan grans rebaixas.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

¡¡MORTS!!

Avuy per ma trista sort
me vé á la pensa 'l recort
de que com nen á qui enganya
tothom, lo poble d' Espanya
sempre carrega ab lo Mort.

Aquell que no viu de renda,
l' infells que té una tenda,
es un pobre feligrés,
carrega ab un Mort de pés:
Contribucions á la Hisenda.

Si imparcialment s' examina,
¿que 'n treyém de la Marina?
¿Ens fá per ço ser més forts?
Contéu: tant barcos, tants Morts
Y 'l poble... paga y rondina.

Giréu la vista á Ultramar
(vull di' á l' altra part de mar)
Un poble mitj corromput
du 'l Mort de l' esclavitut,
que ja os dich qu' es carregar.

¡Senyor! Encara hi ha gent
que vol parlar de Foment
Foment, de qué? ¡per ma sort!
La instrucció? ¡Si aixó es un Mort!
Requiescat in pace: amen.

Vinga un altre Mort de pés
y seran dos voltas tres.
Per que la Governació....
Ay! si vé 'l Fiscal! Tinch pó....
Digueuli que no ha estat res....

Digueuli que aixó es delícia,
que parlo sense malícia,
que 'm libri de tota tatxa
L' Esquella de la Torratxa,
tè gracia; tinga Justicia.

Per si 'l lector s' ha cansat,
quatre versos hi he acabat...
Jo crech qu' aixó vá enderrera
que l' Estat fa 'l calavera
y que morirá l' Estat.

Y allavors, la gent sensata
cridarà parlant en plata:
—¿Qué 'ns queda d' aqueixa terra?
Y contestarém: La Guerra;
aixó no es Mort; pero mala.

PEP.

LO DIA DELS MORTS DE 1879.

¡Pietat per las víctimas de la inundació!